

РЕШЕНИЕ

№ 115

гр. Пазарджик , 12.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, XIV НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ в
публично заседание на двадесет и първи януари, през две хиляди двадесет и
първа година в следния състав:

Председател: Димитър Бишуров

при участието на секретаря Ива Чавдарова
като разгледа докладваното от Димитър Бишуров Административно
наказателно дело № 20205220201725 по описа за 2020 година

Производството е по реда на чл.59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба на С. Г. Й. от гр.Костинброд, ЕГН *****
против НП № 20-1006-000650 от 23.03.2020 год. на началник група в сектор
„ПП” при ОД на МВР-Пазарджик, с което на основание чл.175 ал.1, т.4 от
ЗДП, за нарушение на чл.103 от ЗДП е наложена глоба в размер на 150 лв./сто
и петдесет лева/ и лишаване от право да управлява МПС за срок от 2 /два/
месеца.

Релевираните в жалбата оплаквания се свеждат до наличие на
материална и процесуална незаконосъобразност на атакуваното НП, чиято
отмяна се иска. Твърди се, че вмененото административно нарушение не е
било извършено.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява
лично и не изпраща процесуален представител. Не се изразява становище по
съществуването на спора.

Ответникът по жалбата – АНО, редовно призован, не се явява и не
изпраща процесуален представител. Изпраща писмено становище с

административнонаказателната преписка, в което излага съображения за неоснователност на въззивната жалба. Иска присъждане на разноски.

Районният съд провери основателността на жалбата, след като съобрази становищата на страните, съобразявайки закона, по вътрешно убеждение и като обсъди събраните по делото писмени и гласни доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, при съобразяване с разпоредбата на чл.63 от ЗАНН прие следното:

Жалбоподателят е санкциониран затова, че на 20.12.2019 год., около 10:20 часа, на АМ „Тракия“ километър 73-ти, в посока към гр.Пловдив, на бензиностанция „ОМВ“ е управлявал МПС – л.а. „Мицубиши Паджеро“ с ДК № ***, като при подаден сигнал за спиране със стоп-палка от инсп. С.Б. – служител в Национално ТОЛ управление /НТОЛУ/, не изпълнил задължението си да спре плавно в най-дясната част на платното за движение или на посоченото от служителя място.

Преди това служителите на НТОЛУ С.Б. и неговият колега Г. С., се намирали в служебен автомобил позициониран на изхода на горепосочената бензиностанция. В един момент получили информация, че тол-камера е заснела автомобила на жалбоподателя, който се движел към мястото на което те се намирали и за който автомобил не била заплатена винетна такса. Малко след това служителите видели и самия автомобил, който обаче преди да ги достигне се отбил и влязъл на бензиностанцията. След още известно време автомобилът на жалбоподателя се насочил към изхода на бензиностанцията, при което св.Б. излязъл от служебния автомобил и подал към водача сигнал за спиране със стоп-палка. Жалбоподателят Й. спрял за секунди близо до св.Б. и без да гаси двигател, през отворения прозорец на шофьорската врата го попитал защо го спира. Св.Б. тръгнал да обяснява, че за автомобила не е платена винетна такса и приканил водача да слезе с документите си, да му се извърши проверка и евентуално да заплати компенсаторна такса. Й. обаче отвърнал, че имал винетка, както и че Б. нямал право да го спира, след което подал газ и потеглил.

За този случай бил подаден писмен сигнал от началника на сектор „Контрол и правоприлагане“-Пловдив към НТОЛУ, който бил изпратен на началника на сектор „ПП“ при ОДМВР-Пазарджик, т.к. мястото, на което се

развили гореописаните събития, попадал именно в района на този сектор.

По случая била образувана полицейска преписка, при отработването на която жалбоподателят Й. бил установен и призован в СПП при ОДМВР-Пазарджик. Там му бил снети писмени обяснения за събитията, каквито преди това били снети и от служителите на НТОЛУ - С.Б. и Г. С..

След това против жалбоподателят бил съставен АУАН бл.№ 474735 от 25.02.2020г., в който като свидетели очевидци на нарушението били вписани С.Б. и Г. С.. Актът бил съставен за нарушение на чл.103 от ЗДП.

Въз основа на този акт било издадено атакуваното НП, което било връчено лично на нарушителя на 15.10.2020г., видно от отбелязването в него, а жалбата против НП била подадена чрез началника на РУ-Костинброд на същата дата, след което била препратена по компетентност на АНО.

Гореописаната фактическа обстановка съдът възприе въз основа на събраните по делото писмени доказателства и изцяло от показанията на актосъставителя - св. А.Т. и св.С.Б..

При така установената фактическа обстановка от правна страна съдът приема, че жалбата е процесуално допустима, но по съществото си е **неоснователна**.

Актосъставителят Т. не е очевидец на поведението на жалбоподателя, но неговите показания имат значение за това, че той е снемал обяснения за случилото се от служителите на НТОЛУ и от Й.. Св.Т. бе категоричен, че пред него Б. и С. са заявили недвусмислено, че са спрели със стоп-палка автомобила на жалбоподателя.

От показанията на св.Б., които съдът кредитира като безпристрастно депозиран, се установява, че на посочените в АУАН и НП дата и място жалбоподателят, като водач на МПС е извършил нарушение на чл.103 от ЗДП във вр. с чл.175 ал.1, т.4 от ЗДП. Тези правни норми вменяват задължение към водачите на МПС да спрат при подаден сигнал за спиране от контролните органи и да изпълняват техните указания, като неизпълнението на това задължение съставлява отказ да се изпълни нареждане на органите за контрол и регулиране на движението.

Съдът кредитира показанията на св.Б., тъй като са обективни и депозирани от лице, което не е заинтересовано от изхода на делото. Независимо от служебната му връзка НТОЛУ. В крайна сметка този служител няма никаква причина да твърди, че жалбоподателят не спрял на подадения сигнал и е осуетил извършването на проверка, ако това наистина не е било така. Пак от показанията на св.Б. стана ясно, че след като подал сигналът за спиране, жалбоподателят спрял за няколко секунди, но не съобразно изискването на чл.103 от ЗДП - в най-дясната част на платното за движение или на посоченото от служителя място. Той спрял близо до Б. само, за да разбере защо го спира, а след като разбрал не изпълнил и следващото изискване на чл.103 от ЗДП - да изпълнява указанията на представителя на службата за контрол. Вместо да направи това той потеглил секунди след спирането му.

Твърденията на жалбоподателя във въззивната жалба, че не е бил спиран със стоп-палка, останаха голословни и доказателствено необезпечени. Те напълно се опровергаха от показанията на актосъставителя и на св.Б.. Отделно от това, обстоятелството, че жалбоподателят не е спрял на посоченото му място и е осуетил проверката се извежда и от категорично доказан факт, че на инкриминираната дата за управлявания от него автомобил не е била заплатена винетна такса. Именно този факт очевидно е бил поводът жалбоподателят да не иска да бъде подлаган на проверка и да осуети същата, като секунди след спирането му е напуснал мястото.

Няма спор по делото и относно това, че св.Б. е имал качеството на представител на службата за контрол по смисъла на чл.103 от ЗДП, т.к. е служител на НТОЛУ и към инкриминираната дата е разполагал с правомощията по чл.167а ал.2 от ЗДП.

При така установеното съдът намира, че извършеното от жалбоподателя запълва състава на вмененото му административно нарушение и правилно е ангажирана неговата административнонаказателната отговорност.

При определяне вида и размера на административните наказания АНО се е съобразил с изискванията на чл.27 от ЗАНН за тяхната индивидуализация, като е наложил наказанията глоба и лишаване от правоуправление над минималните им размери, като лишаването е малко над

минималния, а глобата малко над средния. Така наложените наказания с асправедливи и съответни на обществената опасност на деянието и на дееца, още повече, че видно от справката за нарушител/водач, жалбоподателят е системен нарушител на закона. Спрямо него има издадени общо 8 НП и 21 фиша за различни нарушения по ЗДП. С така наложените наказания ще се постигнат целите, визирани в чл.12 от ЗАНН. В този смисъл не е налице основание за отмяна или изменение на НП.

При този изход от делото – потвърждаване на НП, принципно ответната страна – ОДМВР-Пазарджик, би имала право на разноски. В същото време обаче искането на А. С. Г., в качеството му на пълномощник на директора на ОДМВР-Пазарджик, от която териториална структура е издаден фишът, направено в постъпило писмено становище по съществото на спора преди последното съдебно заседание, а именно за присъждане на разноски на основание чл.63 ал.5 вр. с ал.3 от ЗАНН, във вр. с чл.144 от АПК и във вр. с чл.78 ал.8 във вр. с чл.32, т.3, пр.2 от ГПК, не може да бъде уважено. Това е така, защото видно от представеното пълномощно пълномощникът А. С. Г. – началник сектор „ПП“ при ОДМВР-Пазарджик е лице с юридическо образование.

Тук веднага следва да се каже, че отговорността за разноски е обективна и невиновна, като на репарирание подлежат само действително направените разноски, чието присъждане законодателят е предвидил. Единственото изключение, което законодателят предвижда, е в хипотезата на чл.78 ал.8 от ГПК, която гласи, че в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Това е единственото законоустановено изключение, когато ще е законосъобразно присъждането на разноски, без същите да са доказани по делото. Нормата на чл.78 ал.8 от ГПК е процесуална и като такава е от публично-правен ред, визира изключение от общото правило за присъждане на разноските и според настоящия състав не следва да се тълкува разширително или да се прилага по аналогия и в хипотезите, когато страната по делото е представлявана не от юрисконсулт, а от други служители с юридическо образование по смисъла на чл. 32, т. 3, предл. 2 от ГПК.

В конкретния казус директорът на ОДМВР-Пазарджик е бил надлежно

представляван в АНП по пълномощие от началника на сектор „ПП“ при същата дирекция, което в случая е допустимо по силата на чл.32, т.3, предл.2 от ГПК във вр. с чл.17 ал.3 от АПК, като пълномощникът своевременно е направил искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, а изходът на спора е благоприятен за представляваната от него страна, но липсва законово основание за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, тъй като ОДМВР-Пазарджик, не е бил представляван от юрисконсулт, каквото е изискването на чл. 78, ал. 8 от ГПК.

В този смисъл има достатъчно съдебна практика, като само за пример би могло да се цитира Решение № 1739/17.02.2016г. на ВАС по адм. д. № 14713/2015г., IV отделение, в което е казано: „Заплащането на юрисконсултско възнаграждение е уредено в чл. 78, ал. 8 от ГПК, който текст е субсидиарно приложим чрез нормата на чл. 144 от АПК. Както в разпоредбите на чл. 143 от АПК, така и на чл. 78 от ГПК законодателят регламентира присъждането на реално направените в хода на съдебния процес разноски, размерът на които и заплащането им се доказват с представяне на платежни документи и с прилагане на списък. Единственото отклонение от този принцип е предвидено в чл. 78, ал. 8 от ГПК, която норма е приложима само по отношение на възнаграждението на юрисконсултите. Други лица с юридическо образование, представляващи съответния орган не са посочени в нормата на чл. 78, ал. 8 от ГПК. Настоящият съдебен състав счита, че горепосочената разпоредба представлява изключение от общото правило, поради което е недопустимо разширителното ѝ тълкуване и прилагането ѝ по аналогия. Ето защо разноски на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК се присъждат на основание Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения само при защита от юрисконсулт, но не и от друго лице с юридическо образование, което е чл. на колективен административен орган. Изложеното не противоречи на Тълкувателно решение № 3 от 13 май 2010 г. на Общото събрание на колегията във Върховния административен съд, постановено по тълкувателно дело № 5/2009 г., на което се позовава касаторът. В него е направено разграничение между едноличен административен орган - министър, областен управител, кмет, директор и др.; колективен административен орган със статут на юридическо лице - Комисия за защита на конкуренцията, Комисия за енергийно и водно регулиране и др.; колективен административен орган без статут на ЮЛ. Посоченото тълкувателно решение се отнася до присъждане на възнаграждение, в случай, че административният орган е представляван в съдебното производство от юрисконсулт, а не от друго лице с юридическо образование“.

В аналогичен смисъл са и Решение № 1141/03.02.2016г. на ВАС по адм. д. № 13808/2015г., IV отделение, Определение № 47/26.01.2017г. на Административен съд София-област по адм. д. № 62/2017г., Решение №

80/08.02.2017г. на Административен съд София-област по адм. д. № 1059/2016г., Решение № 2192/17.12.2019г. на Административен съд Бургас по адм. д. № 3049/2019г. и др.

Пазарджишкият районен съд в настоящият състав след като извърши анализ на установените обстоятелства и на основание чл.63 от ЗАНН ,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА НП № 20-1006-000650 от 23.03.2020 год. на началник група в сектор „ПП” при ОД на МВР-Пазарджик, с което на С. Г. Й. от гр.Костинброд, ЕГН *****, на основание чл.175 ал.1, т.4 от ЗДП, за нарушение на чл.103 от ЗДП е наложена глоба в размер на 150 лв./сто и петдесет лева/ и лишаване от право да управлява МПС за срок от 2 /два/ месеца.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането за присъждане на разноси в полза на ОДМВР-Пазарджик.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщението пред Пазарджишкия административен съд.

Съдия при Районен съд – Пазарджик: _____